

РЕШЕНИЕ

№ 3914

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 04.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3547** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Постъпила е жалба от К. Ц. Н. от [населено място], чрез адв. В. Н. срещу Решение № ПИ -60 от 14.03.2012г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 94-К-109 от 06.03.2012г. подадена срещу писмо изх.№ 10730/2005/000005 от 24.01.2012г., издадено то публичен изпълнител при ТД на НАП - С. по по изп. дело № 10730/2005г. Релевирани са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се претендира отмяната му. Претендира разноски по делото.

Ответната страна – Директора на ТД на НАП, чрез упълномощения си процесуален представител – юрк.К., счита, че атакуваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна.

След като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства и след служебна проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт и на осн. § 2 от ДР на ДОПК, във вр. с чл. 168 от АПК, настоящият състав на съда приема за установено следното:

Изпълнително дело № 10730/2005 г. по описа на ТД на НАП- С. /преди АДВ-С./ е образувано срещу К. Ц. Н. за принудително събиране на публични държавни вземания , представляващи глоба и разноски, за които е бил издаден изпълнителен лист от 28.10.2004г. по НАХД № 4032/2004г. по описа на СРС. На длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение изх. № 10730-000001/23.11.2005г., получено на 24.11.2005г., с което жалбоподателят е бил уведомен за образуването срещу него

изпълнително дело и е бил поканен да заплати доброволно дължимите по изпълнителния лист суми. В резултат на предприетите действия от страна на публичния изпълнител по делото е постъпила сумата от 50 .00 лв., която е била разпределена по съответната сметка на съда с разпореждане № 10730/2005/000002/08.03.2006г.

С молба от 17.02.2010г. жалбоподателят е поискал прекратяване на изпълнително дело № 10730/2005 г. поради изтичане на погасителната давност по отношение на публичните задължения по делото.

С писмо изх.№ 10730/2005/000005 от 24.02.2012г. публичния изпълнител е отказал прекратяване на изпълнителното дело поради липса на основания за това.

С обжалваното решение директорът на ТД на НАП – С. е оставил без уважение жалбата на К. Ц. Н. срещу писмо изх.№ 10730/2005/000005 от 24.02.2012г., с което е обективизиран отказ да се прекрати делото поради изтекла погасителна давност.

По делото са приети като доказателства, съдържащите се в административната преписка такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 197 ДОПК (няма данни за датата , на която е връчено обжалваното решение, както и такива не са представени в с.з. от ответника с оглед дадените указания на съда), от надлежна страна, чийто законни интереси са били засегнати от издадения от органа индивидуален административен акт, което я права процесуално допустима.

Разгледана по същество същата се явява основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 138, т. 3 ДПК /отм./ и чл. 168, т. 3 ДОПК, публичните вземания, каквито по смисъла на чл. 13 ДПК /отм./ и чл. 162, ал. 2 ДОПК са и вземанията за глоби и такси, се погасява и по давност. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК и аналогичната ѝ на чл. 140, ал. 1 ДПК /отм./ предвиждат, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Такъв по-кратък срок относно изпълнението на административното наказание "глоба" е предвиден в чл. 82 ЗАНН, какъвто е конкретния случай.

В разпоредбата на чл. 82 ЗАНН е уреден институтът на погасителната давност, след изтичането на която наложеното административно наказание не се изпълнява, както и са закрепени различните срокове, в които тази давност изтича. В чл. 82, ал. 1, б. "а" ЗАНН е указано, че административното наказание "глоба", каквото е процесното, не се изпълнява, когато са изтекли 2 години, като изрично ал. 2 на същата правна норма пояснява, от кога започва да тече давността - от влизане в сила на акта, с който съответното наказание е наложено, в случая решение от 24.09.2004г. по НАХД № 4031/2004г. по описа на СРС.

Освен това, предвидено е и прекъсване на погасителната давност - чл. 82, ал. 2 от същия закон и това е с предприемане на всяко действие на надлежен орган за изпълнение на наказанието. Предвид горното и чл. 79, ал. 1 ЗАНН, следва да се приеме, че действия, които прекъсват изпълнението на наказанието глоба, са: издаването на изпълнителния лист от съда, изпращането му до АДВ (сега ТД на НАП) , като орган по изпълнение на наказанието, образуване на делото, съответно присъединяване на вземане за събиране по вече образувано такова, изпращане на

призовка за доброволно изпълнение на осъдения, опис на имуществото, налагане на заповест или възбрана, в случай че осъденият не се издължи, събиране на дължимата сума.

Двугодишната изпълнителска давност по чл. 82, ал. 1, б. "а" ЗАНН по отношение на наложеното през 2004 г. административно наказание "глоба" в размер на 500 лв., съгласно ал. 2, е била прекъсната на 26.10.2005г. с получаване в РД – С. към АДВ (понастоящем НАП) писмо вх.№ 60.09-019-23786 , във връзка с което е образувано изпълнително дело № 10730/2005г. респ. с първото действие по това изпълнително дело , а именно изпращането на съобщение за доброволно изпълнение № 10730000001/23.11.2005г. , представляващо действие на надлежен орган, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието; като след завършването му започва да тече нова давност.

Това изпълнително производство, съгласно чл. 82, ал. 4 ЗАНН, изключва и прилагането на тригодишната погасителна давност по чл. 82, ал. 3 ЗАНН.

В случаите по чл. 82, ал. 4 от ЗАНН при образувани изпълнителни дела давността се определя според процесуалния закон, уреждат правилата за принудителното изпълнение върху глобата, в качеството и на публично задължение т. е. приложим е общия петгодишен срок по чл. 140 от ДПК.

Според разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ДПК /отм./ респ. чл. 171. ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5- годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В тази връзка основателно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.82, ал.1, буква „а” от ЗАНН, която предвижда давностен срок за погасяване на задълженията за „глоби” от 2 години респ. по аргумент на чл.171, ал.1 ДОПК - 5 години , освен ако същият не е спиран или прекъсван. Административният орган е приел, че срокът по чл. 140, ал. 1 от ДПК (отм.) не е изтекъл, тъй като са предприети действия по чл. 141, ал. 1, т. 7 от същия кодекс, които са довели до спиране на давността. От друга страна е счел, че не е изтекъл абсолютния 10-годишен давностен срок, поради обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение, като от прекъсване на давността започва да тече нова давност.

Изтичането на погасителната давност е основание и за погасяване на публичните вземания по аргумент от чл. 168, т. 3 от ДОПК. Погасяването на публичното вземане представлява и основание за прекратяване на принудителното производство, на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК. От момента на настъпване на основанията за прекратяване на принудителното производство същото се явява недопустимо и следва да бъде прекратено. В този смисъл необоснован е доводът на административният орган, че давностния срок не е изтекъл, тъй като са предприети действия по чл. 141, ал. 1, т. 7 от ДПК (отм.), които са довели до спиране на давността. Такива действия обаче за последно са били предприети от страна на публичния изпълнител с разпореждане № 10730/2005/000002/08.03.2006г. . Дори и да приемем, че това разпореждане следва да бъде приравнено на действие по принудителното изпълнение, то се касае не за спиране , а за прекъсване на давността по чл.172, ал.1 ДОПК. Именно от този момент започва да тече нова петгодишна давност, която е изтекла на 08.03.2011г. Следователно към датата на подаване на молбата на 17.02.2012г. по отношение на

жалбоподателя е изтекъл 5-годишния давностен срок, предвиден в чл.171, ал.1 ДОПК, поради което изпълнителното дело следва да бъде прекратено на това основание.

С оглед горното съдът намира отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., обективиран в писмо изх.№ 10730/2005/000005 от 24.01.2012г. за незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен, а преписката изпратена на органа по изпълнението с указания за правилното тълкуване и прилагане на закона.

С оглед изхода на спора , на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски в размер на 260 лв., от които 10 лв. за държавна такса и 250 лв. за адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение трето от АПК, Административен съд – София – град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ -60 от 14.03.2012г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата на К. Ц. Н. с вх. № 94-К-109 от 06.03.2012г. подадена срещу писмо изх.№ 10730/2005/000005 от 24.01.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С. по изп. дело № 10730/2005г., като незаконосъобразно, и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ отказа на публичния изпълнител към ТД на НАП –С. , обективиран в писмо изх.№ 10730/2005/000005 от 24.01.2012г. да прекрати производството по изпълнително дело № 10730/2005г.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител към ТД на НАП, [населено място] за изпълнение на горните указания.

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] да заплати на К. Ц. Н. от [населено място] , със съдебен адрес: [населено място] , [жк], [жилищен адрес]0, ап.107 чрез адв. В. Н. сумата в размер на 260 лв.(двеста и шестдесет лева), представляваща направените от жалбоподателя по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от същото.

СЪДИЯ: